

Ludmila Tesařová

VODNÍKOVA HANÍČKA

POHÁDKOVÁ HRA PRO LOUTKY
VE ČTYŘECH JEDNÁNÍCH

Druhé vydání

HRA TATO BYLA POCTĚNA UZNÁNÍM PŘI SOUTĚŽI
„UMĚLECKÉ LOUTKOVÉ SCÉNY“

„KNIHOVNA ČESKÝCH LOUTKÁŘŮ.“

Číslo 238.

L u d m i l a T e s a ř o v á :

VODNÍKOVA HANIČKA.

Pohádková hra ve 4 jednáních.

DRUHÉ VYDÁNÍ.

Hra tato byla poctěna uznáním při
soutěži „Umělecké loutkové scény.“

1930.

NAKLADATELSTVÍ JOS. R. VILÍMKY V PRAZE.

LUDMILA TESAŘOVÁ,

nar. 24. prosince 1857,

ředitelka mateřských škol v. v., první
průkopnice loutkových divadel ve škole
mateřské, autorka přechytných loutkových
her, člen loutkář. odboru Masarykova
lidových. ústavu atd.

Osoby:

Matka, venkovanka.
Hanička, } její děti.
Toníček, }
Kašpárek,
Vodník,
(Žába. Koza.)

V I. jednání: Krajina s řekou, v II. jednání: Vodníkova
říše, ve III. jednání: Venkovská světnice a ve IV.
jednání: Náves.

I. Jednání.

Krajina s řekou. Přes řeku k pozadí můstek (U pro-
padla.) Pozadí tvoří kruhový horizont, za řekou křoví
nebo strom. Vlevo před můstkem pařez, na něm po-
stavena nůše s travou.

Vodník. Hanička. Toníček. Kašpárek. Matka.

Výstup 1.

Vodník, později **Hanička** s kytkou za pasem.

Vodník (vynoří se z řeky a posadí se na můstek:
Checheche — kvak — kvak — kvak — kuňk! (Zpívá
a při tom se klátí:)

V hlubinách svůj domov mám,
stýská se mi — jsem tak sám!
Studená je má kuchyňka,
schází mi v ní hospodyňka.
V hlubinách svůj domov mám —
stýská se mi — jsem tak sám!

Stále číhám, koho bych si do svého domova odvedl — ale marně! Mimo několik starých rybářů a pár chlapců žádný k řece nepřichází. A ti hoši jsou mrštní jako úhoři — dovádějí u břehu, ale sem do hlubiny žádný se nespustí — — Chechechel a přece — ještě někdo sem časem přichází! Malá Hanička — má krásná hvězdička, ach, mé zlaté sluníčko! — chechechel tu kdybych tak chytil, to by byla pro mne hospodyňka! chechechel Ale ona je tuze opatrná, sotva nožky smočí, už je z vody venku — a když na ni nalíčím rybku, ani po ní ruky nevztáhne. No, však já počkám, snad se přece jednou dočkám. (Dívá se vpravo.) Hle, hle, Hanička se blíží — jako na zavanou! (Ohlédne se na ně.) A vida, ani jsem dosud nepozoroval, že tu má Hanička nůši s travou. Jistě sem přijde, jistě — Hanička! to moje zlaté sluníčko! — Nalíčím na ni ve vodě kvítí! (Schová se v propadle.)

Hanička (má za pasem kytíčku, přichází zprava, za scénou si zpívá:)

Včera neděle byla,
já jsem doma nebyla —
žala jsem travičku
v zeleném háječku —
svátek jsem nesvětila!

(Konec písně zpívá již na scéně, u nůše se zastaví.) To jsem si dnes pospíšila! Nažala jsem plnou nůši trávy — však byla hodně těžká! (protahuje se) až mne záda bolí! to bude asi tím, že je tak velké horko! Pro maminku natrhala jsem kvítí, až jí dám kytíčku, bude mít radost. Odpočinu si tu chvíli (vystoupí na můstek a dívá se do vody). Ta čistá vodička mne tolik láká — umyji si ruce a obličej a hned zas budu čiperná, osvěžím se! (Sedne si na můstek a dívá se do vody.)

Vodník (zasměje se tiše): Chechechel —

Hanička (ohlíží se): Co to bylo? Kdo se to zde smál? Toníčku, jsi tu někde? On se mi tu šelma jistě někde schoval a chce mne postrašit. Toníčku! Tondo? — I, snad se mi to jenom zdálo.

Vodník: Chechechel

Hanička: Vida, už zas! Kašpárek říká, že prý zde číhá vodník a ten prý se tak směje a láká k sobě děti. Hm — to je jen tak povídačka. (Zpívá dle národní: Ten šáteček, cos mi dala...)

V rákosí tam vodník sedí —
hastrmánek maličký,
(a na svoje zelenavé vlásky
chytá malé rybičky:.)
Hastrmanka doma čeká
na pochoutku celý den —
(ale vodník místo pěkné rybky
malou žabku chytil jen:.)

Vodník (opakuje tiše): Malou žabku chytil jen —
— chechechel —

Hanička: Vida, tu je ozvěna, ani jsem to nevěděla.

Toníček (volá z dálky): Hano! Haničko!

Hanička: Zde jsem, Toníčku! Co chceš?

Výstup 2.

Toníček. Hanička.

Toníček (přichází z pravé strany): Už chvíli tě hledám; půjdeme brzy domů?

Hanička: Co že dnes tak pospícháš? Kde's nechal kozu?

Toníček (ukazuje vpravo): Tam na kopci se pase.

Hanička: Nehonil's ji? Napásla se dost?

Toníček: Napásla. — Tak co, půjdeme již domů? Já mám hlad. Nažala's travu?

Hanička: Nažala — podívej se, mám dnes vrchovatou nůši — to bude mít maminka radost! A jak ta travička pěkně voní!

Toniček (přistoupí k nůši): Já bych ti třeba tu nůši nesl, chceš, Haničko?

Hanička: Hihhi! Ty by ses pod ní ztratil, vždy je větší než ty.

Toniček: Oho! Však bych ji unesl, i kdyby byla ještě větší —

Hanička: Doběhni pro kozu a půjdeme domů. Než se vrátíš, já si tu trošku ošplíchám nohy.

Toniček: Haničko, to ne!

Hanička: A proč ne?

Toniček: Spadneš do vody a utopíš se — —

Hanička: Ale jdi, bláhový, já se nebojím.

Toniček: Nebojíš se — — a což když tě vodník za nohy do vody stáhne? Brrr —

Hanička: Hihhi! Však tu nikde není — a já jen na malinkou chvilku nohy do vody vstrčím a než se sem s kozou vrátíš, budu hotova.

Toniček: No, jen si vzpomeň, co vždycky maminka říkává, když tě pošle pro travu k řece — víš, že nemáš lézt do vody.

Hanička: Ale vždyť já nepolezu do vody, povídám ti, že jen nožky smočím a hned zas vyskočím — —

Toniček: No tak — pro mne — za mne, dělej, co chceš. Jdu pro kozu. (Odejde v pravo.)

Hanička (nakloní se k vodě, máchá rukama): Jak ta vodička pěkně chladí — Á — á — hleďme, co to tu plave — kvítí! A jaké krásné kvítí — kde se tu vzalo? (Nachýlí se níž). Vylovím si je. To je divná věc — když podívám do vody, zdá se mi, že tam vidím divného mužička, má velkou hlavu, zelené vlasy, žluté oči a tak divně se šklebí. Raději se tam už ani nepodívám.

Vodník: Checheche!

Hanička: Už zas se tu někdo ozývá. (Ohlíží se.) Věru mám strach. (Vykřikne.) Maminko! Toničku! Maminko! (Sklouzne do vody.)

Vodník (vystrčí hlavu z vody). Checheche! Jak to zpívala? — — — „chytil malou žabku jen“ — — — Checheche! Chytil jsem žabku, ale dvounohou — a jakou pěknou! Checheche! Kvak — kvak — kvak! (schová se.)

Výstup III.

Kašpárek, Toniček, později matka.

Kašpárek (má v ruce prut, žene husy z levé strany). Háj ha, husy! (Zpívá.)

Haj, husičky, haj, přes zelený háj,
haj, husičky popelaté,
máte pérka všecky zlaté,
haj, husičky, haj, přes zelený háj!

(Moravská.)

(Ozve se klekání.) Už musíme domů, zvoní klekání, panímáma bude nás už vyhlížet. Co to? Zde je Haniččina nůše a kde je Hanička? To jistě někde trhá kvítí, Haničko! Haničko!

Toniček (za scénou): Hano, Haničko, pojď už!

Kašpárek: Toníku, počkej na mne!

Toniček: Kašpárku, křikni tam na Haničku, ať už jde domů.

Kašpárek: Holenku, ona tu nikde není, jenom její nůše s travou je tu.

Toniček (přiběhne s pravé strany): Co že? A kde je Hanička?

Kašpárek: Nevím — teď jsem sem přišel.

Toniček (úzkostlivě): Kašpárku, že se utopila! Hano! Ozvi se, Haničko!

Kašpárek: Ale co ti to napadá, Toníčku — —

Toniček: Ona si tu šplouchala nohy ve vodě a snad ji vodník stáhl do vody — — (Běhá kolem řeky.)

Kašpárek: Nešťastná Hanička! Já jí to vždycky říkal, že je tu vodník — ale ona nevěřila — no, ale snad to přece není pravda. Možná, že šla domů.

Toniček (plačky): Ba ne, to by vzala nůši s sebou; Kašpárku — co řekne maminka — —

Kašpárek (ukazuje vpravo): Podívej se, vaše maminka sem jde.

Matka (přichází z pravé strany): Toničku, co to je, že se dnes tak dlouho nevracíte s Haničkou? Vyprovázela jsem kmotřičku; jdu vám naproti. Kde je Hanička?

Toniček (zajímavě): Já — nevím — před chvílí tu byla — a teď jí nikde nevidím —

Matka: Vždyť tu má nůši — —

Toniček: No, ba — má, ale sama je pryč — (pláče.)

Matka: A proč pláčeš? Udělali jste si něco?

Toniček: Ne, neudělali —

Kašpárek: On myslí, že se Hanička utopila, proto pláče.

Matka: Pro Pána Boha! Co to povídáš, chlapče, — že se utopila?

Kašpárek: Toník říkal, že se šplouchala ve vodě — a myslí, že spadla do řeky.

Matka (lomí rukama): Nešťastné dítě! (Vstoupí na můstek) Hano! Haničko! Já ji vždycky varovala, aby nechodila k vodě. Bože, můj Bože! Haničko! Ona se mi utopila — — —

Opona padá.

II. Jednání.

Vodníkova říše.

Pozadí tvoří skály; vpravo asi 10 cm před pozadím do 1/2 jeviště terasa z balvanů, dole opatřená ne-

vysokým kamenným zábradlím, shora a po stranách splývají s balvanů popínavé zelené rostliny. Přední dekoraci tvoří shora a se stran skalnatý rámeček. Na skalách jsou připevněny po různu listy vodních rostlin a tráva. Zpředu před dekorací napne se po celé výšce i šířce jeviště zelený řídký organtýn, na němž naznačí se vlny zlatým bronzem. Dole před organtýnem upevní se pruh lepenky, na němž namalována je tráva a kameny. Podlaha až k terase pokryje se lepenkou, na níž přilepen říční písek, kaménky různé velikosti, mušle a škeble. Lepenka podloží se vzadu s obou stran špalíčkem, aby měla svah ke předu. Za přední dekoraci nahoře upevní se drát po délce jeviště, na němž rozvěsí se zlaté a tříbrné rybky (z papíru) zavěšené na tenkých nitkách různé délky. —

Červené osvětlení.

Vodník. Hanička. Žába.

Výstup I.

Vodník. Hanička.

perle vodníkově

Vodník (přechází po terase, v ruce má šňůru perliček): Checheche, kvak — kvak — kvak! Teď se mám dobře jako král. Hanička, to je hospodyňka — všechno umí! Světničku uklidí, oběd uvaří — a jaký oběd! (Pomlaskává): Ňam — Ňam — Ňam — vdo-lečky, škubánky s makem i rybu mi upeče. Věru, co živ jsem se tak dobře neměl! Však já za to Haničce dám šňůru perliček. Jen kdyby pořád neplakala, to nerad vidím, chtěl bych, aby si zpívala jako to dělávala, když u řeky žala travu. Kde zas vězí? To jistě sedí někde v koutku a dívá se nahoru, zahledne-li někoho u řeky. — Hano! Haničko!

Hanička (přijde z pravé strany): Volals' mne?

Vodník: Volal. Proč pořád přede mnou se schováváš? zase jsi plakala, vid' Ale, holenku, to ti pranic platno není!

Hanička: Vodníku, pěkně tě prosím, pusť mne domů!

Vodník: Nepustím! Maminku jsi neposlouchala, musíš tedy poslouchat mne. Checheche. — Ale něco ti povím. Buď moudrá a přestaň s tím nářkem — hled, co jsem ti přinesl — šňůru perel, vezmi si je — (podává ji perle). Nu — vezmi si to! Což se ti nelíbí?

Hanička: Já od tebe nic nechci, nech si jel!

Vodník: Jen se podívej, jak pěkně se třpytí! Až si je dáš kolem krčku, budou ti pěkně slušet — takových perliček nemá ani královna. —

Hanička: Necht' si! mně by bylo milejší, kdybys mne pustil k mamince aspoň na chvilinku.

Vodník: Checheche! Aby ses mi již nevrátila, vid? to ne, holečku, tady budeš a dost! Checheche. Jen se rozhlédni, jak to tu mám pěkné — což tu nejsi ráda? však ty zvykneš!

Hanička: Nejsem tu ráda, stýská se mi, je tu smutno a zima.

Vodník: Jestli se ti stýská, jsi tím sama vinna. (Vyjde s terasy a volá v levo): Hej! žabičky, rosníčky a křehotinky, zazpívejte nám nějakou veselou písničku! (Žáby spustí koncert: Kva — kva — kuňk — kuňk — rrrr — rrr — vodník dává rukou takt, pak vrátí se na terasu.) Jen poslouvej, jak žabky pěkně zpívají, což to není pěkný koncert? Checheche. (Žáby utichnou.) Třeba ti jen zavolat a všechno, co tu žije, kolem tebe se shromáždí a bude tě bavit — checheche! — Kvak — kvak.

Hanička: Děkuji pěkně — to je nějaká vzácná společnost: ryby, raci, žáby, pulci, myši, brouci — brrr — jen ať se ke mně raděj ani nepřiblíží — beztak mi raci vždy nahánějí strachu svými klepety. — ne, ne, nic se mi tu nelíbí, já chci domů k mamince!

Vodník: Nebuď zpozdlá — již jsem ti řekl, že tě domů nepustím! Ale budeš-li poslušná, posadím tě

někdy do lodičky a budu tě po řece vozit a houpat, až měsíček vyjde — uvidíš, jak se ti to zalíbí. — Checheche.

Hanička: Nechci se vozit, chci domů k mamince a Toníčkoví (pláče). Maminka má zítra svátek, kdybych jí aspoň mohla vzkázat, že na ni vzpomínám a že ji prosím, aby se na mne nehněvala, že jsem jí tolik zármutku připravila.

Zvenči je slyšet matčin hlas: Hano, Haničko, moje perličko, kde jsi? Kam ses mi ztratila, dceruško má rozmilá? Hano, moje Haničko!

Hanička (rozpřáhne ruce a vzkřikne.) Maminko! (Pláče.) Slyšíš, maminka mne hledá a volá. Pěkně tě prosím, vodníku, pusť mne k ní!

Vodník: Neplač; nebudeš-li pořád naříkat, donesu tvé mamince nějaký dárek k svátku od tebe a co jí vzkážeš, pěkně vyřídím.

Hanička: Opravdu?

Vodník: Ano, přinesu ti největší a nejpěknější ryby. dej je do velkého koše, a já jí to donesu.

Hanička (živě, radostně): A perličky jí také smím poslat?

Vodník: Třebas i perličky jí dej. Zde jsou. (Položí perle na terasu.)

Hanička: Má zlatá maminka — ta se podiví! A co mi maminka vzkáže, mi vyřídíš?

Vodník: Vyřídím. Připrav mi koš za dveře, půjdu k ní po klekání, až měsíček vyjde, to ty už vždycky spíš.

Hanička: Nic z košíku neubereš, třeba byl tuze těžký?

Vodník: Neuberu, ani neotevru.

Hanička: Jistě ne? slibuješ mi to?

Vodník: Bláhová! slibuji ti, že se do něho ani nepodívám.

Hanička (vesele se zatočí): Hi — hi — hi — a já ti slibuji, že mne pak už plakat neuslyšíš.

Vodník: No vida, jak se rozveselila, tak se mi líbí! Pojd' ke mně, zatancuj a zazpívej — mi — checheche! —

Hanička: Zazpívám i zatancuji — co mám zpívat?

Vodník: Checheche — tu písničku o hastrmánkovi, co's tak pěkně u řeky zpívala.

Hanička: Třebas tu, — ale ty se rozhněváš? — —

Vodník: Nerozhněvám, jen zpívej. (Sedne si na zábradlí. Ke konci písně tancuje, poskakuje.)

Hanička (tančí a zpívá):

V rákosí tam vodník sedí —
hastrmánek maličký,
(: a na svoje zelenavé vlásky
chytá malé rybičky. :)
Hastrmánka doma čeká
na pochoutku celý den —
(: ale vodník místo pěkné rybky
malou žabku chytil jen. :)

Vodník (skáče a zpívá): Chytil malou žabku jen! — Checheche! Výborně, Haničko! Jak ti to sluší, když jsi veselá; tys má malá hastrmánka! Pojd' sem, já tě pohladím — (chce ji pohladit).

Hanička (uskočí): Brrr — nesahej na mne! (Uteče vpravo.)

Vodník (přechází sem a tam): Checheche! Však ty zkrotneš! Ale to bych věru rád věděl, proč se tak najednou z největšího nářku rozveselila? Inu, malá ženská — nikdy se neví, co se v ní děje, ze smíchu nemá daleko do pláče a z pláče zas do smíchu. Checheche! Musím jít nacytat ryby (Odejde z terasy vlevo, pak „plave“ nahoru.)

Hanička (za řeči vodníkovy nahlíží ze strany, kdykoliv vodník v její stranu se obrátí, skryje se; po

jeho odchodu vběhne na terasu.) Hihhihi! O, kdybys, ty, vodníčku, věděl, proč jsem vesela! (zatočí se), ale dovíš se to, dovíš, jen že ne hned.

Výstup 2.

Žába. Hanička.

ryba
Žába (přiskáče z levé strany): Kva — kva!

Hanička: Je! brrr — to jsem se tě ulekla, velká žábo! vždycky mne tolik postrašíš. Nevyvaluj na mne oči, prosím tě! Co chceš ode mne? zas mne budeš hlídat?

Žába (úsečně): Kva — kva — kva — kva!

Hanička: Já vím, máš tak poručeno, ale, milá žabičko, dobře se na mne podívej, já už nepláču, jsem vesela, to se divíš, vid? No vidíš, dnes mne hlídat nemusíš, půjdu brzy spat. Jdi si domů ke svým žabátkům, aby se jim nestýskalo, jdi, (hladí ji) žabičko, jdi!

Žába (mazlivě): Kva — kva — kva. —

Hanička: Za chvíli přinese vodník ryby, mám je dát do koše pro maminku — a perličku tam přidám, slyšíš, žabičko, tu největší perličku, aby se maminka potěšila — hi — hi — hi. Dobrou noc, žabičko, jdi už spat, dobrou noc!

Žába (odskáče nalevo).

Opona.

Po malé přestávce.

Táž dekorace. Vpravo na terase stojí koš. Měsíček svítí. Zvoní klekání.

Vodník: Měsíček už vyšel, až dozní klekání, půjdu s košem do vsi. Aha, tu je již připraven — jak pečlivě ho Hanička připravila — inu, chce udělat mamince radost. Checheche — nevím, nevím, bude-li to matku

těšit — to bude pláče a nářku! Bude chtít, abych jí Haničku přivedl — checheche, ale marně bude prosit, Haničku jí nedám. Ne — ne — ne! (Potězkává koš.) I panečku, to je tíha, toť jakoby tam bylo kamení a ne ryby. Nu což — otevru víko a několik ryb pustím do vody, hned tíha uleví. (Zvedá ruku.)

Haniččin hlas (zní přidušeně): Vodníku, vodníku, já tě vidím!

Vodník (ulekne se): Ouha! Co to? Checheche! Odkud pak se na mne Hanička dívá? Vida, vida, kdo by to byl řekl, že mne hlídá; pravda, vždyť já jsem jí slíbil, že z koše nic neuberu — no, nesmím si Haničku rozhněvat — však to unesu. — Checheche.

Opona.

III. Jednání.

Venkovská světnice. Vlevo pec, vpravo u zdi odestlaná postel, v pozadí lavice.

Matka. Toníček. Vodník. Hanička. Kašpárek.

Výstup 1.

Matka. Toníček.

Matka (sedí na lavici): Toníčku, pomodli se a jdi spat, už je pozdě.

Toníček (sedí na pelesti postele): Hleď, maminko.

Matka: Nezapomněl's dát koze trávu?

Toníček: Nezapomněl, maminko. Ale ta naše kozička je teď nějaká smutná, snad se jí stýská po Haničce, vid', maminko?

Matka: Tak tomu asi je, Toníčku; všude nám ta naše Hanička schází (utírá si oči zástěrou), co jsem se již pro ni naplakala.

Toníček (přiběhne k matce, hladí ji): Má zlatá maminko, neplač, snad Pánbůh dá, že se k nám

Hanička vrátí! Já se vždycky večer tolik za ni modlím a prosím Pánbůčka, aby nám ji zas poslal domů. Vid', maminko, že to Pánbůh slyší!

Matka: Ano, slyší, Toníčku, jen se za ni zas upřímně pomodli.

Toníček (líbá matku): A ty už nesmíš plakat, maminko! Dobrou noc!

(Zabušení na dveře.)

Výstup 2.

Vodník. Hanička.

Matka (vstane): Co se děje? Kdo to k nám tak pozdě přichází? (Jde ke dveřím vlevo.) Kdo je tam?

Vodník: Checheche! jen otevřte, něco vám nesu. (Vejde, v náručí nese koš, který postaví blízko lavice.)

Matka: Pánbůh s námi! To je vodník!

Toníček (staví se před matku): Jdi pryč, ty zlý vodníku, tys nám vzal naši Haničku, a teď snad chtěl bys mi vzít i maminku? (Hrozí.) Hned se odtud klid', ty vodníku!

Vodník: Checheche! Jen se, ~~ty malý~~, tak tuze nenaparuj a nevyháněj mne, však já tu nezůstanu — vždyť by se Haničce po mně stýskalo — —

Matka: Po tobě? Kde je Hanička, pověz! a co ty tu chceš?

Vodník: Pěkně jste mne přivítali — checheche — to je pravda, a já vám přece přinesl něco od Haničky.

Matka: Od Haničky? —

Vodník: Ano, od ní; ona je v mé vodní říši. Pěkně vás pozdravuje a posílá vám k svátku plný koš dárků.

matka **Hanička**: Má Hanička! Proč nepřišla raděj sama! Tys nám ji vzal, do vody's ji stáhl, jistě že pláče, chudinka.

Toníček: Ty zlý vodníku!

Vodník: Checheche — ba nepláče, zpívá a tancuje a vzkazuje vám, že se jí po vás pranic nestýská a že je ráda v mé vodní říši.

Haniččin hlas (zní přidušeně): Vodníku, vodníku, já tě slyším! —

Vodník (ulekne se): Ouha — co to bylo? (stranou)

Matka: ~~Leknutím se všecka třesu — a lítostí, že~~
~~hal!~~ (K matce.) Co vzkážete Haničce, rychle, rychle, nemohu se dlouho zdržovat. —

Matka (pláče).

Vodník: Nic? také dobře! Checheche! (Odejde.)

Toniček: Neplač, maminko, až já vyrostu, půjdu na toho zlého vodníka, Haničku mu vezmu a přivedu ti ji.

Matka: Leknutím se všecka třesu — a lítostí, že naše Hanička už na nás zapomněla.

Toniček: Nevěř tomu, maminko!

Matka (usedne na lavici u koše): Kde jsi, má Haničko, má drahá perličko!

Hanička (vyskočí z koše), Tady jsem, má zlatá maminko!

Matka: Haničko! dítě moje! (líbá ji).

Toniček (poskakuje kolem): Vždyť jsem to říkal, že se vrátí! (hladí Haničku.)

Výstup 3.

Kašpárek. Předešlí.

Kašpárek: Dej Pánbůh dobrý večer — co se to tu děje? Dvěře máte dokořán. — I hledme — Hanička se vrátila! Pěkně tě vítám!

Toniček: Vodník ji přinesl v koši.

Kašpárek: Vodník?

Hanička: Ale on nevěděl, že jsem se tam schovala, myslel, že nese ryby. (Úzkostlivě.) Maminko, scho-

vej mne, on se jistě vrátí, až uvidí, že nejsem v jeho vodní říši.

Matka: Schovám tě, Haničko, a kdyby přišlo deset vodníků — nevydám tě!

Toniček: A kdyby jich přišlo třebas jedenáct, já tě budu bránit!

Kašpárek: Mám skvostný nápad! Počkám venku na dvorečku, přijde-li sem vodník, pošlu na něj kozu, aby ho nabrala na rohy — ten bude utíkat! S pánem Bohem, zamkněte si dveře a neotvírejte, ať se děje cokoliv! Panečku, už se na to těším, jaký kotrmelec vodník udělá!

Opona.

IV. jednání.

Náves; vlevo chalupa, kolem ní plot. Měsíc svítí.

Ke konci jednání v chalupách svítí.

Vodník. Kašpárek. Kozá.

Vodník (přiběhne z pravé strany; hrozí): Počkej, počkej, Haničko, však ty mi neujdeš! Vida, jak mne přelstila. (Zlostně.) Checheche! do koše si vlezla a já bloud sám jsem ji donesl na zádech k matce. Checheche, proto ona se tak rozveselila, proto! Ale to ti nedaruji, přivedu si tě nazpět a sám tě budu hlídat. Checheche, však to uvidíš! (Jde k chalupě a zabuší na vrátka. Zhurta.) Jdu si pro Haničku! dejte mi Haničku!

Hlas matky (z chalupy, zní přidušeně): Nic ti nedáme, jen jdi svou cestou, Hanička je moje!

Vodník: Nedáte-li ji po dobrém, dáte ji po zlém — chalupu vám zbořím. (Tluče na dveře.)

Hlas matky: Nebojíme se tě, klid se odtud!

Hlas Toničkův: Klid se odtud, vodníku, nebo na tebe půjdu a pak poznáš, jakou mám sílu! Hanička je naše a dost!

Vodník (buší na dveře): Checheche. Mlč, ty drobkul! Z malého pána malý strach! Haničku mi dejte! (Hodiny bijí 3.) Už se rozednívá, jen aby kohout neza-
kokrhal — ta tam by byla moje moc a síla!

Kašpárek (za chalupou přivádí kozu pokrytou černým šatem): Vem si ho! drcl! vem si ho! drcl! (Bručí.) Briam brm briambrm. (Kozu se rozběhne, nabere vodníka na rohy, vodník se převálí.)

Vodník: Ouvé! ouvé! čert — čert je tu! (Kohout zakokrhá, vodník vykřikne.) Kvak — kvak — (a uteče vpravo).

Kašpárek: Sláva! To byla mela — vodník je ten tam — povedlo se nám to, pojď kozičko, za to dá ti Hanička dnes sama plnou nůši trávy.

Opona.

Poznámky.

V I. jednání krajina s řekou upraví se takto: V pozadí může být buď krajina nebo les. Před pozadím upevní se zvlněná řekla; na pruhu lepenky v šířce zadní dekorace namaluje se zvlněná řeka (výška pruhu asi 7 cm), na rub obou konců pruhu přilepí se šikmo seříznuté špalíčky, aby na nich pruh šikmo spočíval.

Na užší pruh lepenky téže délky namaluje se travnatý břeh, na oba konce pruhu přilepí se též po špalíčku.

Mezi pozadím a řekou ponechá se mezera jen tak velká, co by loutka prošla; břeh umístí se v malé vzdálenosti před řekou.

Můstek upraví se z prkénka neb z lepenky, položí se přes řeku, konec k pozadí přiléhající přibije se na vyšší špalíček; přední kraj přechází řeku a dosahuje břehu, kdež upraví se z naklizeného papíru travnatý svah, těsně ke břehu přiléhající; po něm pak loutka na můstek vystoupí. K můstku připevní se podél jedné strany zábradlí z tenké tyčky.

Je-li na divadélku propadlo, položí se můstek nad ním, odtud pak vodník vystupuje, též Hanička do propadla spadne.

Není-li propadla, loutky se položí za řekou.

Nůše a koš upraví se buď ze slaměného, lýkoveho neb papírového pletiva.

Papír na pletivo vyrobí se z hnědého a bílého krepovaného papíru, z něhož se nastříhají po šířce asi 3 cm široké pásy, z těch pak upletou se copánky (vždy 2 hnědé a 1 bílý pásek).

Z lepenky udělá se dno, k němuž se pletivo přišívá. Místo popruhů upevní se k nůši nahoře drátky, na něž se loutce na ramena upevní tak, aby se pak lehce pomocí nitky sejmouti mohla.

Pod travu dá se do nůše několik malých kaménků pro zatížení.

Koš musí být tak velký, aby se do něho Hanička vešla (ve III. jednání).

Husy z pastvy jdoucí namalují se na bílý karton, vystříhnou se a přilepí se za sebou na dlouhý nízký špalíček; zředu uváže se na špalíček nitka.